

Suposo que en aquest punt del calendari gairebé tots els empresaris saben que el propinent any 2026 entrarà obligatòriament el nou sistema informàtic, anomenat VeriFactu, desenvolupat per l'Agència Tributària espanyola, que envia automàticament les factures emeses, a fi que Hisenda les pugui conèixer en temps real. Això ha implicat que tots els sistemes de gestió (software) s'hagin adaptat necessàriament per aconseguir aquesta traçabilitat. Naturalment, la versió oficial diu que es fa amb la voluntat de lluitar contra el frau fiscal, però hom sospita que, més enllà d'aquesta lloable intenció, al final els grans evasors continuaran fent-ne de les seves (perquè tenen prou recursos i infraestructura) i les perjudicades seran les petites empreses, especialment els comerços, que no generem individualment un gran volum econòmic, però tenim moltíssima venda a la menuda.

Que hi ha frau fiscal estructural és obvi. Només navegant per Internet apareixen dades estimatives d'àmbit global que comparen la realitat dels diversos estats. Hom diu que Espanya és el tercer, a escala europea, amb major pes de l'economia submergida, amb una forquilla que es mou, segons els analistes consultats, entre el 16% i el 24% del PIB. Però dubto que, posant pressió bàsicament en les petites i mitjanes empreses (pimes) i els autònoms, es reconduïxi la situació. Sabem que és la part més fàcil de fiscalitzar i que amb els grans els costa més ficar-s'hi de ple, entre altres raons, perquè les facilitats de què gaudeixen les multinacionals oligopolístiques per cotitzar als països tributàriament més favorables o directament en paradisos fiscals, estan a

Lletres de canvi

ANTONI DAURA JORBA

President de la Unió de Botiguers i Comerciants de Manresa (UBIC)

Més pressió administrativa als comerços

l'ordre del dia.

Hisenda diu que vol posar el focus als treballadors autònoms com un sector clau en la lluita contra el frau. Potser sí, però dubto que tinguin un pes econòmic tan important. I, segurament, ja paguen proporcionalment més que les grans empreses. Tanmateix, suposa un cert alleujament saber que els petits botiguers que tributen mitjançant el model d'estimació objectiva (mòduls) estaran inicialment exempts del sistema, però a la llarga ja ho veurem.

Retornant al dia a dia de l'activitat comercial, s'endevina que es farà feixuga l'aplicació del nou model VeriFactu. Primerament, perquè, com hem dit, a les botigues es generen molts tiquets i factures de baix import i, a vegades, cal rectificar la venda a instàncies del client o fer canvis de productes. I això implica un nou document, amb la consegüent pèrdua de temps i de col·lapsar, en moments puntuals, la caixa. Sobretot si

hom demana factura amb dades, no la factura simplificada anònima. I sempre amb el neguit que no et pots equivocar mai ni oblidar cap pas, sota pena de sanció. Això demostra una voluntat de complicar la vida als petits emprenedors, que són el que, juntament amb els seus treballadors, aguanten i tenen un compromís directe amb el país. Per altra banda, es pot generar un greuge comparatiu davant d'altres professionals que facturen a discreció, sense necessitat de caixa registradora davant del públic. I s'observa alhora una certa laxitud en la inspecció de la venda il·legal al carrer.

Si almenys aquest nou model alliberés el comerciant d'haver de presentar liquidacions de vendes o ingressos, declaracions d'IVA, etc. encara, però temo que caldrà continuar amb el mateix sistema d'ara, afegint més paperassa, encara que sigui virtual. I aquest control, si és per perseguir estafes tributàries importants, es pot entendre,

però si només es tracta de controlar els moviments al centímetre –la qual cosa és una quimera–, serà una pèrdua d'energies per a ambdues parts i una actitud amb tics inquisitorials, lluny de la confiança que l'administració hauria de tenir vers els empresaris que generen, al cap i a la fi, negoci i llocs de treball. Fa la sensació que l'operativa no s'ha consensuat pas, pel que fa sobretot a la venda al detall, amb les patronals del sector. Aquestes, resignades, no han dit ni piu, almenys públicament. Tampoc tinc clar que per portar a terme una activitat econòmica en un establiment comercial petit (la majoria) s'hagi de fer necessàriament amb unes eines que van contra la privacitat i la particular gestió interna de l'empresa. Sospito que els alts funcionaris que, per sobre dels polítics electes, es creuen amos i senyors de l'administració, s'han volgut posar una medalla tirant pel dret.

Realment, a l'Estat espanyol, Hisenda és l'únic àmbit on es destinen recursos i funciona com una seda. Perquè la resta –sanitat, justícia, ensenyament...– ja veiem com va degenerant cada dia que passa. I l'estat cada vegada és més omnipresent en les nostres vides, àvid de diners per pagar un sector públic sobredimensionat de personal administratiu en l'era digital. Amb una fallida imminent de l'estat del benestar a causa d'una planificació deficient davant de la globalització imparable.

Aquí podríem entrar també a comentar els tipus impositius i com i on es reparteixen els nostres impostos. Un debat aquest que difícilment forma part de les propostes polítiques que presenten davant de l'electorat els diversos partits. Deixem-ho, doncs, aquí.